

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΟΥΑΝ ΦΕΡΝΑΝΔΕΣ ΛΟΠΕΖ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΜΙΓΚΟΥΕΛ

Την αγαπά, δέν μ' αγαπά—
τά πόδια της φιλά,
λέν τ'ην θέλω, μ' αγαπά—
τό αίμα της θά πιώ.

[Λαϊκό Ισπανικό τραγούδι]

— Μά τη γαλάζια έσθητα της Χλωμής Παναγίας της Καστίλλης, θά της ξεροξίσω την καρδιά με τά νύχια μου! σφύλιαζε στην τσέβρα του Πάδρο Χιμένθ ό δόν Μιγκουέλ από τη Σαραγώσα. Είχε πιεί πολύ από τό ρυσανί, πιπεράτο κρασί του Μετίνα ντελ Κάμπο. Τά μάτια του πετούσανε σπίνες και φλόγες, πυρκαγιά είχε ανάψει στά μάγουλά του και ή άνάσα του ζέστανε τό κρασί, όταν πλησίαζε τό χωματένιο ποτήρι στά παχειά γόνα γελίη του.

— Όρεξη έχεις να φας πάλι εύλο από τη Χουανίτα! του έλεπε τότε γελώντας ό Άλόνθο ό Σκυλομούρης. Κάθε φορά που σ' άκού- με νά λές πως θά σκοτώσης τη Χουανίτα, ξέρουμε πως θά σέ δού- με νά γλύφης, μέσ' στη μέση της πλατείας, τό χρώμα που πάτησαν τά ποδαράκια της!

— Σκάσε, κολασμένη ψυχή, σκάσε που νά ρουφίξη ό σατανάς της βρωμισμένη άναπνοή σου!... βροντοφώναζε ό δόν Μιγκουέλ, χτυ- πώντας δυνατά με τό χέρι του τό τραπέζι, που ήτανε καρφομένο στό πάτωμα.

Ό Άλόνθο ό Σκυλομούρης σάπασε τρομαγμένος. Μαζύ του σά- πασαν και όλοι οι άλλοι που γελούσανε ως τότε με τά λόγια του με- θυσιμένου, ξεπεσμένου άρχοντα. Ό δόν Μιγκουέλ έτραγε ξέλο, ναι, από τη Χουανίτα. Ήτανε σά σκιά στά πόδια της. Κι' αυτό ήταν άλήθεια. Μά κανείς, σ' όλη την Άλταμίρα, δέν τόλμιουσε νά γελιά- σαι μαζί του, ή νά τό άντιμιλίση, όταν τον έβλεπε θυμωμένο. Ό δόν Μιγκουέλ από τη Σαραγώσα είχε γροθιά σιδερένια. Ό δόν Μι- γκουέλ από τη Σαραγώσα μπορούσε να πετάξη τό μαχαίρι από δέκα μέτρα μακριά και νά τό καρφορή στή μέση ενός τραπουλόχαρτου!

Ό Πάδρο Χιμένθ, ό βαβερνιάρης, άρχισε νά ρί- ζην φοβισμένες ματιές τριγύρω του.

— Θά χόσω τά μυτερά νύχια της μέσ' στά μάτια της—και θά της τά βγάλω! έξα- κολούησε ό δόν Μιγκουέλ όταν είδε ν' ά- κλώνεται γύρω του βαθεία σιωπή. Θά πά- ω ένα άναμμένο σίδερο και θά χαράξω μιαροκόκινα αλάκια πάνω στό φρεϊδίσο κορμί της. Θά...

— Άζαφνα σταμάτησε. Έροξε μια ματιά γύρω του, στό βρώμικη ταβέρνα του Πάδρο Χιμένθ, είδε τις αδιάντροπες, τις σημαδε- μένες, τις σημαμερές προσωπίδες που τόν κινιζαν, άλλες με τρώο, άλλες με σεραμό κι' άλλες με ειρωνία—και ντράπηκε γιά την κατάνια του. Σπρώθηκε τρεκλίζοντας, πέ- ταξε κάτι χρυσά νομίσματα στό τραπέζι και βγήκε έξω άμίλητος, χωρίς νά πη λέξει στην παρέα.

Όταν βρέθηκε στό δρόμο, είδε τη γε- τονιά εκείνη—τη λαϊκή άγορά της Άλταμί- ρας—πλημμυρισμένη χιόνια, φως και κό- σμος.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς.

***

Ό δόν Μιγκουέλ από τη Σαραγώσα ήταν από μεγάλη και τρανή φαμελιά, που βα- στούσε από τά χρόνια του δόν Ζουάν του Αδούριακου. Σιγά - σιγά όμως, ή άρχοντι- κή οικογένεια ξεπέσε και τό στεγνό βλαστά- ρι της, ό δόν Μιγκουέλ, παράδερνε έδω κι' έκει σέ κακό χάλι, καταλαβαίνοντας ότι μα- ζύ του θά τελείωνε ένα εθηνικό βιβλίο, γε- μάτο, ήρωϊκές σελίδες... Τοδ κάκου έβρω- τά δυνατά του γιά νά πνίξη τά παράφορα πάθη του. Ήτανε άσωτος, σπάταλος, φιλή- δονος. Ό μόνος θεός που είχε ήταν ή εθ- χρίστηση κι' ή διασκέδαση. Με τά χρόνια όμως, ξόδεψε όλη την περιουσία του κι' άπό- μινε φτωχός. Πούλησε όλα τά πατρογονικά του καστέλλα, όλα τά παλιά έπιπλα που χρησιμοποιήσαν γενείς ολόκληρες από την οικογένεια του, και αυτές άκόμη τις τιμημέ- νες πανοπλίες τών προγόνων. Τά τελευ- ταία χρώματα που του έμειναν από μία τε- ράστια περιουσία, του τά έφαγε ή Χουανίτα, μια χορεύτρια, μια άμόρφωτη κόρη του λαού, που ποδοζύλησε στή λάσπη ένα τιμημένο ό- νομα.

Και τότε, ό δόν Μιγκουέλ από τη Σα- ραγώσα, κάθεται σ' ένα φτωχό σπίτι, στην Άλταμίρα, κάνει παρτέ μ' ανθρώπους που άλλος δέν καταδεχότανε ούτε να τους ρίξη

μιά ματιά, και ζητιανεύει άπελεισμένα την άγάτη της Χουανίτας, που τόν περιφρονεί πιά και τόν διώχνει από κοντά της, σάν ενοχλη- τικό κουνούπι, σάν φοριασμένο σκυλί.

***

Άνάμεσα από τό θόρυβο και την κίνηση, ό δόν Μιγκουέλ προ- χορούσε τρεκλίζοντας, πέφτοντας πάνω στους διαβήτες και γλυ- στρώντας πάνω στό χόνι. Έβλεπε γύρω του σκυρολιμένη παντού τη χαρά και τη συγκίνηση, μά κείνος έννοιουθε την καρδιά του κρού και άδεια.

— Τόν άτιμο τόν Άλόνθο τό Σκυλομούρη! μονολογούσε άσυναί- σθητα, ενώ περπατούσε. Άκούς έκει νά μου πη πως δέν έχω τό κορ- μάγο νά σκοτώσης τη Χουανίτα! Έγώ, δέν έχω τόση δύναμη! Χά! χά! χά! έχω!... Θά τη σκοτώσω, θά τη σκοτώσω άπόψε κιό' εσ, αν έξακολουθήσει νά μου άρνιείται την άγάτη της!

Και ενώ μονολογούσε έτσι, έσφιγγε στην τσέπη του ένα ψεύτικο μαργαριταρένιο κολλίε, που είχε άγοράσει με τις λίγες πεσούτες που του έμειναν, γιά νά τό κινή Πρωτοχρονιάτικο δώρο στην άγαπημένη του. Άλλοτε, όταν είχε χρώματα—τότε που τόν άγαπούσε και κεί- νη—της είχε κάνει ένα σωρό πολύτιμα δώρα. Τώρα όμως δέν είχε πιά χρώματα. Μά ή Χουανίτα θά καταλάβαινε ίσως τη θέση του, και θά συνεναινοί όταν θά έβλεπε πως δέν την λησιμόνησε, παρ' όλα τά φαρμάκια που τόν πότισε, πως πάντα την είχε στή θύμησή του. Και—πούς ξεφύρε!—ίσως νά τόν κρατούσε κοντά της, ίσως νά τόν ζητούσε συγγρηση, επειδή τόν βασάνιζε και τόν έξεντέλιζε τόσοσ καιρό στά μάτια του κόσμου.

— Σενό, γιά τά πάθη που θά τραβίξη ό νεογέννητος Χριστός δώστε μας κάτι... του φώναξε ένας μικρός που περνούσε κεινη τη στιγμή άπό μπροστά του, κρατώντας μια μικρή Κερένια Παναγία στό χέρι κι' ένα φανάρι στό άλλο. Μά ό δόν Μιγκουέλ δέν πρόσεξε σέ τίποτα. Ό νοίς του γινόυσε άλλου...

***

Σέ λίγο βρισκότανε μπρός στην πόρτα του σπιτιού της Χουανίτας. Χτύπησε δειλά και περιμενε με δυνατό χτυποκάρδι νά του ά- νοίξουν...

Όταν βρέθηκε μπρός στή νύη που αγα- πούσε, τά πόδια του έτρεμαν, όχι πιά από τό μεθύσι. Κάποιο αδερφίνο χέρι τό έσφιγγε την καρδιά. Καταλάβαινε πως τη γυναί- κα αυτή δέν μπορούσε όχι νά τη σκοτώση, μά ούτε και νά της δώση ένα έλαφρό μπά- τσο...

— Α! έσύ είσαι! είπε αδιάφορα ή Χουανίτα, φέροντας τό χέρι της στό πλου- σια μαύρα μαλλιά της, που στεφανώναν τό χλωμό και μακρολό προσώπο της.

— Ναι, Χουανίτα, έγώ είμαι, της άπο- κείθηκε ό δόν Μιγκουέλ με ταπεινότητα.

— Και τί θέλεις;

Ή έρώτηση αυτή έσχισε την καρδιά του δόν Μιγκουέλ σάν μαχαίρι.

— Δέν ξέρεις, Χουανίτα, τί θέλω;

— Όχι, δέν ξέρω.

— Σ' αγαπά!

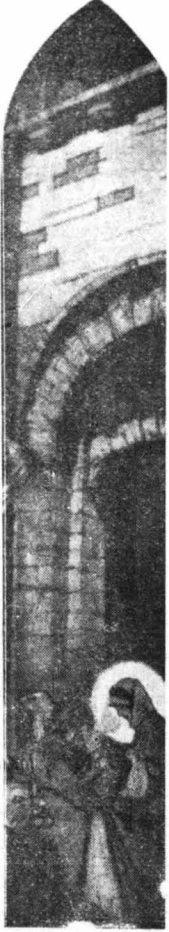
— Αυτό τό ήξερα! Αυτό μονάχα ήρθεσ νά μου πής;

— Ναι! Και σούφερι και κάτι. Ένα μικ- ρό Πρωτοχρονιάτικο δώρο...

— Μπα! (Τά μάτια της Χουανίτας έλαμ- ψαν από χαρά). Τί καλός που είσαι Μιγκου- έλ, που δέ με έξήλασες; Κάτσε! Θά πάρης ένα ποτήρι κρασί;

Ό δόν Μιγκουέλ χαμογέλασε. Τά κορμα- σμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του φωτίστηκαν από μία λάμψη έλπίδας. Έβγα- λε τό μικρό καζετάκι από την τσέπη του και έδωσε της Χουανίτας. Κι' ενώ εκείνη προσπαθούσε νά τό άνοίξη, ό δόν Μιγκουέλ την έβλεπε, θυμώτανε τις εντυχιμένες μέ- ρες που είχαν περάσει άλλοτε μαζί μ' ή άνα- τρίχιασε καταλαβαίνοντας πως μαζί μ' ή άνα- γάτη αυτή θά έχανε και τη ζωή του. Τοδ λοιπού ήτανε καταδικασμένος σέ μαρμαρό, σέ άργό και τυραννικό θάνατο. Έκτός αν ή Χουανίτα τόν λυπότανε επί τέλους και τόν κρατούσε κοντά της.

Στό μεταξύ ή Χουανίτα είχε λύσει τό δέ- μα, είχε φορέσει τό κολλίε και χαμόδεν σ' ένα μικρό καθρέφτη. Άζαφνα όμως, κάποια έ- σπνια πέρασε από τό μυαλό της. Έβγαλε τό κολλίε, τό κινιταζε καλύτερα στό φως της λάμπας και τό πέταξε θυμωμένη στην άλλη άκρη του δωματίου. Ό δόν Μιγκουέλ πάγω-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΓΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΕΜΟΖ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΒΑΖΟΥ

Ένας από τους άσπονδοτέρους έχθρους του.

Νά τι έγραφε τó άρθρο αυτό : *Τά δήθεν όσα τών ταρανδών τά άνακαλυφθέντα ύπό τού καθηγητού Κουγκόρντι εις τήν έπαν- λιν αύτου έν Ρουμπάν-Συρ-Άντουρ, δέν εινε κατά τήν γνώμη τών ειδικών, παρά όσα κοινών όδών προσφωτίζόμελογημένα ύπό τινος κακοήθους, αποβλέτοντος εις τήν παραπλάνησιν τών άρχαιοφών. Ό διακεκρίμενος καθηγητής πίπτει ούτω θύμα χονδροειδούς άπάτης...*

Τό άρθρο αυτό έπανε δυό όλόκληρες στήλες. Η χαρά τού Πιενταλού ήταν άπειρίωρατη.

— Α ! φράσεις σαρκαστικά ! Ό Κουγκόρντι φανταζόταν πως θα μπορούσιν να μέ ύποσκελισή με τίς νεολογικές άνακαλύψεις του ! Βγήκε γελασμένος όμοιος ! Τώρα έρχεται ή σειρά μου να θριαμβώσω κ'έγω ! Θά τού δείξω, με άπλουστατό τρόπο, πως οι Φοίνικες, παρά τίς διαβεβαιώσεις του, ήταν οι πρώτοι άποικοι τού Ρουμπάν-Συρ-Άντουρ. Τό πράγμα θά εινε πολύ διασκεδαστικά !

Κάι τριβώντας άκόμα μιá φορά μ' ευχαρίστηση τó χέμα του ό Όνεξιμ Πιενταλού ξεκίνησε για τó κέημα τού σπου Πεντεπούλ, ένα μικρό χωριό, στό όποιο κατέγινετο από καιρό σέ πολύ περιεργές άνασκαφές.

Άίγα λεπτά μετά τήν άναχώρησή τού συζύγου της, ή Ζινέτ Πιενταλού μπηξε μέσα στό σαλόνι. Η Ζινέτ ήταν μιá χαριτωμένη γυναικούλα, πολύ νεώτερη από τόν άνδρα της. Μελαχροινή, με ποικηρά και λάγια μάτια, άπατοίσε συστηματικά τόν Όνεξιμ. Αύτών τόν καιρό άγαπούσε ένα νεαρό δικηγόρο ό όποιος ειχε πάει να περάσει τó κολοαζαίρι τού στό Ρουμπάν-Συρ-Άντουρ.

Μόλις μπηξε στό σαλόνι, ή Ζινέτ πλησίασε σέ μιάν έταξέρα, έχωσε τó χέρι της σ' ένα κινέζικο βάζο που βρισκόταν άπάνω και βήγαλε από κει μέσα ένα χαρτάκι διπλωμένο στα τέσσερα. Θαυμάσια ! Μέ περιμένει στις τέσσερες ! ειχε χαρούμενη. Τό κινέζικο αυτό βάζο ήταν τó γραμματοεικότιο τών δυό φίλων. Μέσα κει έβρισκαν τίς έρωτικές τους έπιστολές. Η μέθοδος αύτη ήταν άσφαλός, πολύ έξυπνη και πολύ πρωτότυπη.

Ύστερα από όχτώ μέρες όμοιος, οι δυό φίλοι ειδαν με έκπληξη τους ότι τó βάζο αυτό έλειπε από τή θέση του. Ό κ. Όνεξιμ Πιενταλού τó ειχε άντικαταστήσει.

σε όλόκληρος.

— Τό κολλιέ αυτό εινε ψεύτικο ! τού ειπε τότε ή Χουανίτα με βραχθή φωνή. Ψεύτικο κολλιέ μου κάνεις δώρο ; Για ποιάν με πέρασε, ε ;

— Δέν ειχα λεπτά, Χουανίτα, να σου πάρω ένα άληθινό, της ειπε ντροπιασμένος ό δόν Μιγκουέλ...

— Κάι ζήτησες να μέ κοροϊδέψω, ε ;

— Όχι, Χουανίτα, δέν ζήτησα να σέ κοροϊδέσω. Ήθελα μονάχα να σου κάνω ένα δώρο, για να δής πως δέ σέ λησμόνησα...

— Εύχαριστώ πολύ. Ήτανε περιττό να κάνω αυτών τόν κόπο ! τού ειπε τότε άπότομα ή Χουανίτα, και βγήκε έξω από τó δωμάτιο, κλείνοντας, με δύναμη τήν πόρτα από πίσω της.

Κάι ό δόν Μιγκουέλ από τή Σαραγόσσα έμεινε μόνος. Τό μάτιο του ήτανε διακοσμημένα.

Τί να συλλογιζόταν άραγε ;

Στάθηκε κάμποσο άκίνητος, μέσ' στη μέση τού δωματίου και ύστερα βγήκε κ' αυτός από τó δωμάτιο.

Θά μπορούσε να ζητήσει τή Χουανίτα μέσ' στό σπίτι, μα δέν τó έκανε.

Κατέβηκε άργά - άργά τίς σκάλες και σέ λίγο βρισκότανε άπ' έξω από τήν πόρτα. Μα δέν ειχε τή δύναμη να προχωρήσει, ν' άπομακρυνθί από τó σπίτι της άκαρδης Χουανίτας.

***

Έκεννή τή νύχτα ειχε χιονίσει πολύ.

Κάι τó πρωί, βρήκανε τόν δόν Μιγκουέλ από τή Σαραγόσσα, νε-

κρό-παγωμένο, να στέ-
καταπόνητος μπρόστο
σπίτι της Χουανίτας,
άκουμπώντας με τηρά-
χη του στην πόρτα της
μυοφνης χορευτριάς !
ΧΟΥΑΝ Φ. ΛΟΠΕΖ

Ό άρχαιολόγος Όνεξιμ Πιενταλού έτριψε ευχαριστημένος τó χέμα του. Σ' ένα άρθρο, με τόν τίτλο «Ένα νέο Γαλλόελ, τó όποιο ειχε διαβάσει, από όλίγου στην έφημερίδα, έγχειλοποιείτο ό περίφημος καθηγητής Κουγκόρντι,

με κάτι παλιά ραγισμένα και βρώμικα βάζα, τά όποια ειχε κουβαλήσει από όλίγων ήμερών στό σπίτι. Ό Ροζέ και ή Ζινέτ δέν έχασαν τó θάρρος τους με τήν άπρόοπτη αύτη άντικατάσταση. Συνεννόηθηκαν κ' οι δυό τους να κρύψουν τά γραμίματά τους στό έξω στό βάζο εκείνο που βρισκόταν «πολύ κοντά προς τó λάνο».

***

— Α ! Έκανε με χαρά, ένα πρωί, ό Όνεξιμ Πιενταλού. Όλα εινε έτοιμα τώρα ! Αλλά τά φρονικά βάζα, τών όποιων τή γνησιότητα κανείς δέ μπορεί ν' άμφισβητήσει, θά κωθούν βαθεία στό χέμα, κ' ύστερα από ένα χρόνο θ' άνακαλυφθούν δήθεν τυχαίως από τó φύλακα τής έπαύσεως μου. Κανείς δέ θά τολμήσει ν' άνηθή ότι εινε άληθινά. Έτσι ή θεωρία μου θά επιβληθή, και σέ λίγο θ' ανακηρυχθώ ίππότης τής λεγεώνας τής τιμής ! Οθριάρβος !

Τήν άλλη μέρα ό Ροζέ κ' ή Ζινέτ ειδαν με μεγάλη τους έκπληξη πάλι ότι έλειπαν από τήν έταξέρα τά βρώμικα βάζα τους. Στή θέση τους όμοιος τώρα βρισκόταν τó παλιό κινέζικο βάζο τους, κ' έτσι εξακολούθησαν ήσυχαι τήν άλληλογραφία τους.

Έτσι πέρασε ένα; χρόνος. Η Ζινέτ, έννοείται, ειχε αλλάξει έν τμή μεταξύ ένα σωρό φίλους και ειχε πάει από πολλού παιά να χρησιμοποιεί τó κινέζικο βάζο για να δίνει ραντεβού με τούς φίλους της.

Ένα πρωί, διαβάζοντας τή έφημερίδα, ειδε με κατάπληξη να γράφει ότι ό φύλακας τού κτήματος τού άρχαιολόγου Πιενταλού άνακάλυψε στό Πεντεπούλ μερικά θαυμάσια φρονικά βάζα, που έβγαλανε παράβραμνενικά τή θεωρία τού διακεκριμένου έπιστημονοφίλου μετοικτήσεως τών Φοινίκων στό Ρουμπάν-Συρ-Άντουρ.

Οί έφημερίδες δημοσίευσαν 312 άρθρα για τίς άνασκαφές τού Πεντεπούλ. Από τó Παρίσι έφταναν άμέσως χαρμίά εκατοστή δημοσιογράφοι, έλλοι τόσος φωτογράφοι και χαρμίά τριανταριά ίπιστημονοφίλους.

Η κ. Πιενταλού έπωφεληθή, βέβαια, τήν εύκαιρία να έκδηλώσει τά αισθήματά της στους τρυφερότερους και ίπποτικώτερους από τούς φρονιάδες που έπεσοκίθησαν τó σιζύγιο της. Η φήμη τού άνδρός της ειχε διαδοθή σ' όλο τόν κόσμο. Η έπιτυχία του ήταν έξασφαλισμένη. Μιά έπιτροπή από δυό Άργεντινούς άρχαιολόγους, τρεις Βέλγους και μιν Άγγλίδα, έκανε κάθε μέρα καταπληκτικές άνακαλύψεις. Ύδατες, διακρυόχοι και λογιζ-λογιζ βάζα άγνωστα, παρουσιάζόντουσαν στό φως. Μιά μέρα, ή Άγγλίδα άρχαιολόγος καθώς έξέταζε ένα νεοβγαλμένο βάζο, ξεφώνισε έκθαλα :
— Ένα χαρτί μέσα σ' αυτό τó βάζο ! Ένας πάπυρος !

— Άμέσος οι άλλοι άρχαιολόγοι και ό Πιενταλού έτρεξαν να δούν.

— Ένας πάπυρος ! Οι Φοίνικες ήξεραν λοιπόν τόν πάπυρο, έγνωμάτισε τότε με τόν κατηγορηματικό τόνο ένας από τούς Άργεντινούς.

— Γίεζ, έκανε ή Άγγλίδα.

Κάι ή μις Μπέγγ Τζόν, βγαίνοντας τó χαρτί από τó βάζο και στυλιώνοντας καλύτερα τά γράμματα τή μύτη της, διαβάζε δυνατά :

«*Απόψε στις πέντε, όπως είπαμε, πιστεύομαι μου. Τά κατάρφα με τέτοιό τρόπο ώστε να μη μās πάρη μυρωδιά δ' όπολύ σοφός και πολύ... ήλίθιος μαζί κ' άρχαιολόγος. Σειφιλά γλυκά Ζινέτ».*

Ήταν ένα περουνό έρωτικό μπλιτακιό της συζύγου τού Πιενταλού. Μπροστά σ' αύτη τήν τρομερή άνακάλυψη, μπροστά σέ μιá τέτοια συμφορά, ό Όνεξιμ Πιενταλού δέν μπόρεσε νάνθξει πειά.

Σωριάστηκε νεκρός κάτω, πέφτοντας με τή μύτη πάνω σ' ένα φρονικό βάζο που ή άξια του φύλακα μόλις τó ειχε ξεχωρίσει από τήν...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΕΣ

Τό 1928 ήτανε για τήν Μπολσεβίκικη Ρωσία ένας χρόνος πλούσιος σ' εορτασμούς φιλολογικών έπειτειων.

Κ' έν πρώτοις εορτάστηκε ή 0θητηρίς τού Γκόρκυ, καθώς και ή 3εστηρίς τής φιλολογικής του ζωής. Μετά τόν Γκόρκυ, ήθελε ή σειρά τού Τολστόι, τού όποιου εορτάστηκε ή έκαικοταετηρίς τής γεννήσεως. Κατόπιν εορτάστηκε ή έκαικοταετηρίς τού Τορντομσφου, τόν όποιο ό Μπολσεβίκιο όνομάζον «πνευματικό πατέρα τής Ρωσικής έπαναστατικής κινήσεως».

Έτέλος, οι Ρώσοι ετοιμάζονται να εορτάσουν τήν 15ετηριδα τής γεννήσεως τού περιφημου συγγραφέως τού «Τυφλού Μουαζού» Βλαδμήρου Κορολέγκο, ό όποιος πέθανε στην Πολιάβα τού 1921.

Ό Κορολέγκο, ό όποιος θεωρείτο ως ό τελευταίος τών Ρώσων ρεαλιστών ήταν όταν έξοδος δημοφιλέστατος. Για να λάβει μιá

ιδέα τής δημοτικότητός του, άρχει να σάς πούμε ότι τήν κηδεία παρακολούθησαν παραπάνω από 100.000 άνθρωποι πάσης τάξεως !

